

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/475/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1613206312
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1613206312.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a sudcov JUDr. Branislava Krála a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava, právne zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava proti žalovaným: 1/ B. N., I.. XX.XX.XXXX, Z. O. Y. Č.. XXX, 2/ V. N., I.. XX.XX.XXXX, Z. O. Y. Č.. XXX, o zaplatenie 2.014,08 eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky z 23. septembra 2016, č. k. 7C/67/2016-84, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sa **p o t v r d z u j e** .

Žalovaným sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu o zaplatenie sumy 2.014,08 eur s prísl. a žalovaným nepriznal náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s. ako veriteľ a žalovaní 1/, 2/ ako dlžníci uzavreli dňa 20.08.2004 Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 200.000,- Sk, t. j. 6.638,78 eur s úrokovou sadzbou 8,8 % p. a., s poplatkom za poskytnutie úveru 2 % z výšky úveru, poplatkom za správu v sume 40,- Sk mesačne, s dohodnutou mesačnou splátkou 4.180,- Sk (138,75 eur) splatnou k 10. dňu v mesiaci. Splatnosť prvej splátky bola dohodnutá na 10.09.2004, konečná splatnosť úveru bola stanovená na 10.08.2009. Zo všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s., čl. 7.6., bod 7.6.1 súd prvej inštancie ďalej zistil, že v prípade porušenia akejkoľvek zmluvnej povinnosti alebo zmluvného dojednania zo strany dlžníka bola banka oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t. j. požadovať splatenie pohľadávky zo zmluvy o úvere a klientovi vznikla povinnosť splatiť pohľadávku zo zmluvy o úvere v lehote, ktorú banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti. Žalovaní predmetný úver nesplácali. Následne došlo k postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Žalovaný 1/ uzavrel so žalobcom dohodu o uznaní záväzku, na základe ktorej sa dohodli na splácaní dlhu v splátkach po 136,- eur. Žalovaní čiastočne dlh plnili, následne ho prestali splácať. K predčasnemu ukončeniu zmluvy právnym predchodcom žalobcu nedošlo.

3. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že záväzok žalovaných vznikol zo zmluvy o úvere uzavretej podľa § 497 Obch. zák., ktorá je v zmysle § 261 ods. 3 písm. d/ Obch. zák. absolútnym obchodom. Vzhľadom na charakter dlžníkov, ktorí neboli podnikateľmi, s ohľadom na skutočnosť, že zmluvu právna predchodkyňa žalobcu vopred pripravila, dospel k záveru, že zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. Obč. zák. a preto na vec aplikoval spotrebiteľské právo (§ 23a ods. 1, 2 zák. č.

634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, § 3 ods. 3, § 5b, § 7 ods. 1, 2, 4, § 8 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa). Keďže žalovaní mali zaplatiť prvú splátku úveru dňa 10.09.2004 a poslednú dňa 10.08.2009, ex offo aplikáciou § 5b zák. č. 250/2007 Z.z., v spojení s § 101 Obč. zák. súd prvej inštancie dospel k záveru o premlčaní nároku žalobcu, keďže žaloba bola na súd prvej inštancie podaná dňa 24.05.2013. 3 - ročná premlčacia doba podľa súdu prvej inštancie začala plynúť dňom splatnosti poslednej splátky, t. j. dňom 10.08.2009 a uplynula dňa 11.08.2012. Vo vzťahu k „Dohode o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach“ súd prvej inštancie odkázal na doterajšiu súdnu prax odvolacích súdov (rozsudok KS v Trenčíne sp. zn. 4Co/940/2013, rozsudky KS v Bratislave sp. zn. 6Co/210/2013 a sp. zn. 9Co/659/2013) a zaujal tak stanovisko, že pri jej uzatváraní došlo zo strany žalobcu k nekalej obchodnej praktike, keď dohodu o splátkach považoval za typicky formulárové ošetrenie vzniknutého stavu, kedy sa na podpis spotrebiteľovi predkladá zdanlivo výhodný formulár o splátkach. Napriek skutočnosti, že žalovaní mali dostatok času na preštudovanie predmetnej dohody, nemali na výber medzi tým, aby si mohli zvoliť možnosť splátok bez možnosti uznania dlhu. Vychádzajúc zo zásady ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany považoval súd prvej inštancie umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu do bodu 3 dohody obsahovo značenej ako „forma splatenia záväzku“ za zavádzajúce, a preto napĺňa kritéria nekalej obchodnej praktiky. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie uznanie dlhu žalovanými považoval za neplatné podľa § 39 Obč. zák. pre rozpor so zákonom (§ 7 ods. 1, 2, 4 zák. č. 250/2007 Z.z.). O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p., v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Keďže si plne úspešní žalovaní náhradu trov konania neuplatnili a z obsahu spisu im ich vznik nevyplýval, náhradu trov im nepriznal.

4. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel, alebo aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Mal za to, že súd prvej inštancie na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby. Keďže ide o zmluvu o úvere, a teda o absolútny obchodno-záväzkový vzťah, bolo podľa žalobcu potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, hoci jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Podotkol, že predmetná úverová zmluva bola uzavretá dňa 20.08.2004, pričom do 31.12.2007 sa ust. § 52 až § 54 Obč. zák. vzťahovali len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a iné zmluvy upravené v 8. časti Obč. zák., ako aj na zmluvu podľa § 55 Obč. zák. Zmluva o úvere bola upravená v Obchodnom zákonníku, a preto sa na jej účastníkov nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ustanovení § 879f ods. 3 Obč. zák., t. j. uviesť ju do súladu s ust. § 53 a § 54 Obč. zák., v znení účinnom od 01.01.2008. Novelizovaným ust. § 52 ods. 1 Obč. zák. sa podľa žalobcu nespravujú nároky vzniknuté pred 01.01.2008 a neposudzuje sa ani platnosť právnych úkonov vzniknutých pred týmto dátumom. Pokiaľ teda zmluva o úvere, v ktorej mal dlžník postavenie spotrebiteľa (ako je tomu v prejednávanej veci), bola uzavretá pred dňom 01.01.2008, nemožno práva a povinnosti vzniknuté pred 01.01.2008 z tejto zmluvy posudzovať podľa § 52 až § 54 Obč. zák., ale výlučne podľa ustanovení Obchodného zákonníka, a to bez ohľadu na povahu účastníkov. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal na niekoľko individuálnych rozhodnutí Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn. 2MCdo/3/2011, z 28.04.2011 a sp. zn. 6MCdo/4/2012, z 27.03.2013) a Krajského súdu v Trnave. V odvolaní ďalej žalobca prezentoval svoj názor, že z ust. § 392 ods. 2 Obch. zák. vyplýva, že pri právach na čiastkové plnenie plynie premlčacia doba pre každé čiastkové plnenie samostatne, ak sa pre nesplnenie niektorého čiastkového záväzku stane splatný celý záväzok, plynie premlčacia doba od splatnosti nesplateného záväzku. V prípade, ak bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úver, čo v tomto konaní preukázané nebolo, premlčacia doba plynie od tohto vyhlásenia. Inak pre každé čiastkové plnenie samostatne, resp. až od konečnej splatnosti úveru. S poukazom na konečnú splatnosť úveru - 10.08.2009 a deň podania žaloby na súde - 24.05.2013 má žalobca teda za to, že svoje právo uplatnil pred uplynutím premlčacej doby, pretože k jeho premlčaniu by došlo až dňa 11.08.2013. Žalobca ďalej v odvolaní namietal právny záver súdu prvej inštancie vyslovený v súvislosti s Dohodou o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach. Záver súdu, podľa ktorého pri jej uzatváraní došlo k nekalej obchodnej praktike bol prijatý bez náležitého preskúmania vôle účastníkov Dohody a okolností jej uzatvorenia a je tak nepreskúmateľný a predčasný. Pokiaľ mal súd prvej inštancie pochybnosti o platnosti uznania záväzku, mohol na pojednávaní v tejto súvislosti vypočuť žalovaného 1/, ktorý sa mohol vyjadriť k okolnostiam jej uzavretia a najmä k tomu, či bolo uznanie záväzku vyjadrením jeho slobodnej vôle. Súd prvej inštancie tak napriek prítomnosti žalovaného 1/ na pojednávaní neurobil. Predmetná dohoda neobsahuje žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie, pričom žalovaný 1/ nebol k jej uzavretiu nijako nútený. Žalovanému 1/ bola Dohoda zaslaná prostredníctvom poštovej prepravy, žalovaný 1/ ju následne podpísal a zaslal späť na adresu žalobcu prostredníctvom poštovej prepravy. Žalovaný 1/ tak mal možnosť dohodu si prečítať, porozumieť jej obsahu a v prípade, ak maj záujem ju uzavrieť,

vysloviť s ňou súhlas svojim podpisom a odoslať žalobcovi, čo aj urobil, rovnako tak ju mohol odmietnuť, nepodpísať a neodoslať, ak s jej obsahom nesúhlasil. Uznávaný záväzok je rovnako tak v dohode riadne a nezameniteľne špecifikovaný. Vzhľadom na uvedené preto nemožno mať pochybnosti o platnosti uznania záväzku žalovaným 1/. Žalobca zastáva názor, že žalovaný 1/ v danom prípade uznal záväzok v súlade s ust. § 323 Obch. zák., pričom odo dňa jeho uznania začala plynúť nová 4 - ročná premlčacia doba.

5. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 a § 378 ods. C.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

6. Odvolací súd je zhodne so súdom prvej inštancie toho názoru, že v danej veci ide o spotrebiteľský vzťah a zmluva o splátkovom úvere uzavretá medzi žalovaným a právnu predchodkyňou žalobcu (Slovenskou sporiteľňou, a. s.) dňa 20.08.2004, je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 ods. 1 Obč. zák. Právna predchodkyňa žalobcu, ktorá má v predmete činnosti okrem iného aj poskytovanie úverov, vystupovala v tomto právnom vzťahu v postavení dodávateľa (§ 52 ods. 3 Obč. zák.) a žalovaní, ktorí pri uzatváraní predmetnej zmluvy nekonali v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, v postavení spotrebiteľa (§ 52 ods. 4 Obč. zák.). Vzhľadom na uvedené právny vzťah medzi sporovými stranami musí byť posudzovaný podľa ustanovení upravujúcich právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. S účinnosťou od 01.01.2008 bolo ust. § 52 ods. 1 Obč. zák. novelizované zákonom č. 568/2007 Z.z., v zmysle ktorého spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Keďže prechodné ust. § 879j Obč. zák. (zavedené taktiež zákonom č. 568/2007 Z.z.) výslovne uvádza, že ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. januárom 2008, je potrebné aj predmetnú zmluvu o splátkovom úvere č. 0182404646 považovať za spotrebiteľskú zmluvu, navyše keď postavenie žalovaných ako spotrebiteľov ani nebolo sporné. Uvedenú skutočnosť potvrdzuje aj ust. § 52 ods. 2 posledná veta Obč. zák., v znení účinnom od 01.04.2015, v zmysle ktorého sa na všetky právne vzťahy, účastníkom ktorých je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. V zmysle novej judikatúry Najvyššieho súdu SR (napr. rozsudky sp. zn. 8MCdo/3/2015, z 28.08.2015, sp. zn. 3MCdo/14/2014, z 21.04.2015 a sp. zn. 4MCdo/17/2014, z 26.11.2015) sa pritom citované ustanovenie vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. Z toho vyplýva, že v prejednávanej veci nie je možné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka upravujúce tie inštitúty, ktoré sú súčasne upravené aj v Občianskom zákonníku.

7. Súd prvej inštancie aplikujúc ex offo ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z., v spojení s § 101 Obč. zák. dospel k záveru o premlčaní uplatneného nároku žalobcu. Vo vzťahu k dohode o uznaní záväzku ustálil, že žalovaní nemali na výber medzi tým, aby si mohli zvoliť možnosť splátok bez možnosti uznania dlhu a dohodu považoval s odkazom na § 39 Obč. zák. za neplatnú pre rozpor so zákonom (§ 7 ods. 1, 2, 4 zák. č. 250/2007 Z.z.). Odvolací súd pred rozhodnutím o odvolaní vyzval strany sporu v zmysle § 382 C.s.p., aby sa písomne vyjadrili k možnému použitiu ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách pri rozhodovaní o tomto spore, ktoré sa vzťahuje na danú vec a ktoré nebolo pri doterajšom rozhodovaní použité s tým, že bude prioritne skúmať prípadné dôvody neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.12.2011. Žalobca podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 24.08.2017 použité § 92 ods. 8 Zákona o bankách v spojení s § 524 a § 39 Obč. zák. v kontexte so zmluvou o postúpení pohľadávok namietal z nasledovaných dôvodov: a/ súd je povinný vychádzať z oznámenia postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. V súvislosti s týmto tvrdením poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 4Obo/210/01, b/ v zmysle bodu 19.16 Všeobecných obchodných podmienok SLSP klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, pričom ust. § 89 ods. 1 Zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení zákona o bankách, c/ za nesporné skutkové tvrdenie je potrebné považovať, že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň boli postupcom vyzvaní na úhradu omeškaných splátok, d/ ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky, norma obsiahnutá v uvedenom zákonom ustanovení nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú NBS podľa § 50 ods. 1 Zákona o bankách. Navyiac, žalovaní boli ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 1159 dní, teda súčet všetkých omeškaní

žalovaných so splnením čo len časti toho istého záväzku voči banke presiahol jeden rok. Postupca by teda konal v súlade s ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovaným nezaslal.

8. Keďže v prejednávanej veci je predmetom konania nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, súd je oprávnený a povinný preskúmať právne úkony (spotrebiteľské zmluvy a ich súčasti) z hľadiska ich platnosti ex off. Súd je povinný ex offo skúmať, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a či je žalobca aktívne legitimovaný na podanie žaloby.

9. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „ZoB“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

10. Ust. § 92 ods. 8 ZoB dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia tak predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Obč. zák., a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, teda voči dlžníkovi. Podľa názoru odvolacieho súdu citované ustanovenie ZoB treba vykladať v celom kontexte tak, že banka môže postúpiť pohľadávku aj bez súhlasu klienta v prípade, ak je klient napriek písomnej výzve banky v omeškaní dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Ak však klient pred postúpením uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane jeho príslušenstva a jeho omeškanie nepresiahlo jeden rok, už nemôže banka peňažný záväzok v celom rozsahu postúpiť. Ak klient pred postúpením síce uhradil banke omeškaný peňažný záväzok vrátane príslušenstva, ale súčet jeho omeškaní presiahol jeden rok, môže banka peňažný záväzok (ešte v celom rozsahu nesplatený) postúpiť aj bez súhlasu klienta, ale zákonná podmienka predchádzajúcej bezvýslednej písomnej výzvy klienta na plnenie musí byť splnená. V prípade, že tieto podmienky kumulatívne splnené neboli, postúpenie pohľadávky na žalobcu je ako právny úkon pre rozpor so zákonom absolútne neplatné v zmysle § 39 Obč. zák. bez ohľadu na celkovú dĺžku trvania omeškania žalovaných (1159 dní). Následkom toho je nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu. Podľa § 525 ods. 2 Obč. zák. nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom. Dohoda obsiahnutá v bode 19.16 VOP právnej predchodkyne žalobcu a žalovaných ako spotrebiteľov je podľa odvolacieho súdu neplatná, keďže odporuje § 92 ods. 8 ZoB a tiež z dôvodu, že je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, keďže výrazne v neprospech spotrebiteľa skracuje lehotu na plnenie omeškaného dlhu oproti zákonnej úprave. Na neplatné zmluvné dojednanie sa nemôže žalobca odvolávať.

11. Keďže žalobca nie je subjektom, ktorý žalovanému poskytol úver, v konaní nebolo preukázané, že by jeho právna predchodkyňa Slovenská sporiteľňa a.s. v zmysle § 92 ods. 8 ZoB vykonala predmetnú písomnú výzvu, ktorá by sa dostala do dispozičnej sféry žalovaných, možno zhrnúť, že žalobca uplatnenú pohľadávku platne nenadobudol, a preto mu v spore chýba aktívna vecná legitimácia. Odvolací súd poukazuje na rozhodovaciu prax odvolacích súdov (viď napr. rozhodnutia KS v Bratislave sp. zn. 3Co/190/2015, sp. zn. 6Co/68/2017, sp. zn. 7Co/110/2016, rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/196/2016, sp. zn. 25Co/223/2016, sp. zn. 23Co/211/2016).

12. Z uvedeného dôvodu sa už odvolací súd osobitne nezaoberal odvolacou námietkou žalobcu týkajúcou sa prípadného nesprávneho právneho posúdenia Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 16.02.2012 súdom prvej inštancie. Keďže žalobca spornú pohľadávku od pôvodného veriteľa platne nenadobudol, nemohlo dôjsť ani k platnému uzavretiu predmetnej dohody medzi ním a žalovanými.

13. Odvolací súd dospel k záveru, že aj keď súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak sa prioritne dôvodmi nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu nezaoberal, uvedená skutočnosť nemala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pretože na základe svojho záveru o premlčaní nároku žalobu zamietol, a teda rozhodol vecne správne. Nesprávny postup súdu prvej inštancie napravil odvolací súd postupom podľa § 382 C.s.p. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 255 ods. 1, v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. a ich náhradu úspešným žalovaným nepriznal, pretože im v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

15. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).